

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΤΡΟΚΜΕ

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΚΟΛΛΙΕ

Μόλις σμίξαμε όλη η παρέα στο μπάρ «Δέ με μέλλει» και ήπιαμε από πενήντε ούτσικα, ορχήστραμε όλοι του Τζών.

— «Έλα, Τζών, του είπαμε, ήρθε η ώρα να μās διηγηθής την ταυτιζή βραδυνη ιστορία.

Ο Τζών, —ό χλωμός και συμπαθητικός νέος, με τα ψαρρά μαλλιά και τα κατάμαυρα μάτια, ο πλούσιος και άνεργος Τζών, ο ότοιος είχε φέρει βόλτα όλον τον κόσμο —σερωμένος το μονόκλ στο μάτι του, ήτιε άκομα ένα ούτσικα και άρχισε :

— «Η ιστορία που θά σάς διηγηθώ άπόψε συνέβη στο Παρίσι, στο όραιο Παρίσι όπου μονάχα νόστιμα κι' ευχάριστα περιστατικά συμβιβαίνουν στον άνθρωπο. Σ' αυτή λοιπόν την άμαρτωλή κολη, μου έδωκε πριν από δυό χρόνια να πάσω φιλιές με μία χωριτωμένη γυναικούλα.

«Η λεπτή αυτή ιστορία μου έλεγε πως ήκανε μαννεκέν σ' ένα μεγάλο ραφτάδικο, ένώ όμως δέν μπορού να πάω όρθο περι της άλήθειας των λεγομένων της . «Ας ει'ε». Τα κατάφερα να κερδίσω την εύνοια της αγιά - αγιά και να γίνω όχι μόνον ο σύντροφος της ο πιστός και άφορομμένος, αλλά κι ο πρόθυμος και άνεξάντητος τραπέζιτης της !

Μου έλεγε πως ήταν ή πιο έντιμος κόρη του Παρισιού, κι' έγώ για να μην την δυσφορήσω το παραδεχόμουν. «Η άλήθεια εινε μοταταία πως δεν πέρασα καθόλου άσκημα μαζί της. Με έλε μάστιγα συγκινήσει τόσο πολύ ή κληη καρδιά της ώστε άπεφασα να άνταμείψω τις περιουτήρας που μου έκανε μ' ένα άντοξιο όδοο. Κι' ένα βράδυ, την άγκάλασα άπ' τη μέση και της ειπα :

— Σου έτοιμάζω μία πρώτης τάξεως σουποπίες γι' άποψε, άγαπητή μου ! Κέρδισα τελευταιώς σε μία έλικρωση ένα άρετάκι σεβατό τόσο και κφέτημα να σου κάνω ένα μικρο όδοο. Το καλύτερο λοιπόν όδοο που μπορού να σου κάνω ήταν ένα μαργαριτερό κολλίε. Να, αυτό εδω ! (Κι' έβγαλα άπ τη τσέπη μου ένα βελουδένιο κουτί...) «Α ! σιγά, μικρούλα μου, τί; ειπα συγχρόνος, μην άπλώνεις τα χέρια σου. Βάζεσαι πολύ, βλέπω. Δέν τελειωσα ακόμα» έγω και κάτι άλλο να σου πω, το εής : Το κολλίε αυτό θά περιέληθ ή υπό την ιδιοκτησια σου μονάχα όταν πισθώ πως μου εισαι πράγματι πιστή. «Η δικαιοσία αυτή θά βαστάξ ή ένα χρόνο. Κι' αν μετ ή την παρελευση ενός χρόνου, έξακριβώσω ότι κατά το διάστημα αυτό δέν με άπάτηες καθόλου, τότε το μαργαριτερό κολλίε θά σου άνηκει δικαιοδικαίως. Το νού σου λοιπόν να κάτσης φρόνιμα !.

«Η Μικρούλα από κόκκινη σάν παπαρούνα της προέδεξα το κολλίε, έγινε κίτρινη σάν λεμόνι όταν της ειπα με ποιους όρους θά το άποτοσης. Έγώ έν τώ μεταξ ήβγαλα άπ' την τσέπη μου ένα δεύτερο βελουδένιο κουτί, το όποιο περιελε ένα άλλο κολλίε, κι' έξακολούθησα :

— Για να κληρονομήσεις όμως όλον αυτό τον καρπό, μπορεί να φορής αυτό εδω το κολλίε. Μά σε προειδοποιώ πως εινε ψεύτικο. Όσο για το άληθινό, το κλειδώνα τον γραφείο μου, για να σου το δώσω ύστερ από ένα χρόνο άκριβώς, εάν έννοείται μου μείνης ως τότε πιστή.

«Η μικρή μου φιλενάδα, έπεσε τότε στην άγκαλιά μου, με φίλησε, πήρε το «ψεύδι» κολλίε, το φορεσε κι' άρχισε να χαμπαρνεται, ενώ έγώ κλειδώνα στο γραφείο μου τ' «άληθινό».

— Δέν ήταν άναγκη να με βάλεις υπό δοκιμασία, μου ειπε σε λίγο αυτή. Έγώ ούτως ή άλλως θά σου έμενα πιστή. «Ας εινε όμως... «Αφού έχεις την ιδιοτροπία τι να γίνω... «ΈΕ άλλου, που θά καταλάβ ή κόσμος πως το κολλίε που φορούς εινε ψεύτικο...

«Κι' ειπα που λέτε, φίλοι μου, πέρασα τις φιλενάδα μου άκομα δυο μήνες πραγματικής εύτυχίας. Όμω, άξαφνα, ένα βράδυ, γυρνώντας στη φοίλισμα μας, βρήκα το δωμάτιό μας άνω κάτω... Το γραφείο μου ήταν άνοιχτό ! Του είχμε άνασσει τις κλειδιονίες. Και πάνω στην έστια ειπα ένα βελουδένιο κουτί μ' ένα κολλίε, και μ' ένα γράμμα. «Η έπιστολή αυτή ήταν της

φίλης μου. «Η πιστή Πηνελόπη μου, μου έγραφε πως έφυγε για ν' ακολουθήσ ή τον έλεκτό της καρδιάς της !. «Ο έλεκτός της ειχε σπάσει το γραφείο μου για να πάρ ή το «άληθινό» κολλίε, το όποιο της άνηκε εξάλλου, ως άνταμοιβή των μαρτυριών που έπιστολή μαζί μου... Και ή μικρούλα μου φιλενάδα τελείωσε την άποστολή της λέγοντας πως, για να με παρηγορήσ ή την άπάθεια του μαργαριτεροκίου κολλίε, μου άσπνε το άλλο το «ψεύτικο».

«Τό γράμμα αυτό και ή κλοπή του κολλίε δέ μου προέησαν καμιάν άπολύτως κατάληξη. Περίμενα όμως νέα άπ' τη φιλενάδι μου. Κ' ένα πρωί, έλαβα ένα άλλο γράμμα της στο όποιο μ' έλουζε πατοκορφα και μ' άποκαλούσε άπατεώνα ! Είχε κεί, μου έγραφε, σ' ένα αδύνατοποκώλιο να πουλήσ ή το κολλίε, έπειδή βρέθηκε ο φίλος της σε χροματιστές άνάγκες, μά της ειπανε πως τα μαργαριτεράκια ήτανε... ψεύτικα !.

«Πρέπει τώρα να σάς έξηγησω κι' έγώ τ' συνέβη. Είχα άπλούστατα σκοπίμως δώσει στη φίλη μου το άληθινό κολλίε, λεγοντας της πως εινε ψεύτικο και το ψεύτικο το ειχα κλειδώσει στο γραφείο μου. «Ετσι, ή άπιστη φίλη μου και ο λατρευτός της την έλαθαν. Μου άσπνε αν το άληθινό κολλίε και ήσαν το ψεύτικο, νομίζοντας πως μ' έξεδίκουοντο κατ' αυτόν τον τρόπο !.»

Πιέρ Τροκμέ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΚΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Σ' όλη σχεδόν την Ευρώπη και στην Αμερική υπάρχουν σήμερα ειδικά ιδρύματα, κρηματόκια κολυμμένα, στα όποια κολυμονται άνθρώπινα πτώματα μέσα σε τεράστιους φούρους. Εινε γνωστο, πως οι άρχαιο άντι να θάβουν τους νεκρούς, τους έκαμαν, και τί σάχητι τους ιη φυλάγαν μ' ελάβρια μέσα σε πολυτελή κουτιάνα, που τάλεγαν δ λ π α ς. Κάθε οινόγενεια ειχε και τας κάλπας της στας όποιας έφύλαγε την τιφρα των προγόνων της. Το έθιμο αυτό το ειχε κιναιδικάσσι ο Χριστιανισμός και, από της πτώσεως της εθιολογατρίας ή καύσις των νεκρών άντεκατεστάθη με τον ένταφιασμό στα νεκροταφεία.

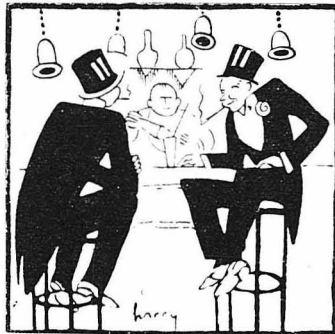
Πάνε όμως πολλά χρόνια τώρα που επανήλθε έν ισχύ ή ηλαλι αυτή συνηθεια. Σήμερα, όποιος έχει την άτυχία να χάσ ή κανένα άγαπημένο του πρόσωπο, μεταφέρει το πτώμα του σ' ένα κρηματόκιον, περιμένει σ' ένα σαλόνι και ύστερ από λίγο όνας ύπελήθησ του φώρου μέσιν σ' ένα κουτί λίγη μάχη στάχη : τα ύπολείματα του προσοφούς του προσώπου.

Οι λόγοι, της επανοφορας αυτής της συνηθείας,εινε κυρίως δυο : 1) ή οικονομία που έχει κανεις άποφενώνοντας ένα κείνα τα τεράστια έξοδα των κηδεών και 2) λόγοι καθαρώς ύγιεινης.

Διότι εινε άληθέστατο—και κανεις έπιστήμων δέν φέρει άντιρρήσεις επ' αυτό το σημείο—ότι ή ταφή των νεκρών παρουσιάζει μεγάλους κινδύνους διά τους ζωντανούς. Τα δηλητηρία τα όποια παράγονται από τα πτώματα που άπύκνουν κάτω από τη γή μορσούν να ύπαρξουν σε δυο κατηγορίες : στα μασαμιακά δηλητηρία, και στα χημικά δηλητηρία.

Τα πρώτα άποτελούνται από μικρούς οργανισμούς που εινε και «έξοχη φορετι της χολέρας, του άνθρακος και άλλων σοβαρών άσθενειών. «Όλοι οι ζωντανοι αυτοι οργανισμοι κληρονομούν σπέρματα τα όποια άνεπτυσσόμενα, μετακινούνται και μολύνουν ως έπι το πλείστον τις νηγές των ύδάτων.

Μά και τα δεύτερα, τα χημικά δηλητηρία, δέν εινε λιγώτερο επικίνδυνα. Άναπύσσονται και αυτά με κατεπληκτική εύκολία και εινε ή κυρία αίτια των νευρώσεων, των νουμιαών και των έξασθενήσεων που μαστίζουν τας μεγαλοπόλεις.

Ο Τζών, άφου ήπιε άκομα ένα ούτσικα άρχισε να διηγητά.

Να, ένα όδοο που μπορού να σου κάνω.